

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REPARTICIÓN: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN ARQUEBISBE Y UN CAPELLÁ.

N lo número passat lo meu amich FANTASTICH esplicava als lectors de la CAMPANA la moda que han tret los capellans del dia de modificar la doctrina cristiana. La malhida moda, invenció de Satanás, fa molts estragos. Proba: 'i Seminari de Tarragona.

En aquella santa casa, verdadera fàbrica de capellans al por mayor, s' havia introduhit de algun temps ensa la moda de fabricar cabecillas. La província dona encare molta llana y de la llana de la província se 'n feyan boynas, productes que haurian competit fins ab los de Viscaya, en la primera exposició à que haguessin concorregut. No faltava sinó que s' alsés una partida y que una columna l' empaytés per celebrarse la verda- dera exposició del sige, partint del principi de que 'ls carlins haurian exposat la pell, com sempre succeheix en semblants cassos.

Lo reglament secret del Seminari de Tarragona duya l següent article;

«Serán aprobats y guanyarán curs tots los alumnos que firmen las protestas del Correo Catalán contra l' article de 'n Mañé y Flaquer «Pastor y Víctima.»

«Los que no vulgan firmarlas se 'n endurán car- bessa.

De manera que jo, redactor de la CAMPANA, que ha- gues sigut semiharista ab tal que hagués firmat dugas, quatre, déu, viuit vegadas la protesta, 'm trobava ca- pellá de la noche à la mañana.

Y desseguida, vinga un barbé à afeitarme la corona, y vingan missas a sis rals y a dos pessetas, y major- donas à parells, y tronas y confessionaris y penitentes de la primera volada ¡ah salao! que ab las galtas rojas com una rosella m' expiiquessin.... ¡quina ganga per un jove!

Desgraciadament à Tarragona hi ha un arquebisbe com un toro (perdonin la comparació): quan dich com un toro vull dir qu' embesteix de dret à dret, més que sigan les parets de un seminari.... y que no hi valen capas plurials per detenirlo.

L' Arquebisbe ha publicat una alocució que trén foch pels caixals, ó com si diguessim per las lletras.

Com no puch donarla per eater, aquí v' un fiel ex- tracte:

«Es un fet escandalós la insubordinació de un nú- mero considerable de seminaristas de Tarragona. Creyam al principi qu' era efecte de la lamentable lluita política-religiosa; pero no, avuy tenim la con- vicció de que obheia à un ffí distint. Hi havia al Semi- nari alguna cosa que destorbava y 's volia treure per més que fos necessari solviantar las passions de joves inexperts. Aixis ho han dit sense embuts (*sin rebozo*).

»Sabém ahont es lo mal y estém decidits à arren- carlo d' arré, costi lo que costi. O serà 'i Seminari verdader Seminari, ó no serà. De cap manera per meterem que 's converteixi en club polítich ó en centro d' ignobles y hasta criminals intrigas per imposidorsens, ni que influencias danyinas abusin de la candidés é inexperiencia dels alumnes per perturbar l' ordre y la tranquila regularitat necessàries per la pietat y la ciència de la juventut. Aquesta es la nostra obligació y la cumplirém ab l' ausili del Cel sense templaçions ni temor. No temém sinó à Déu.

Aquest es lo preàmbul. Darrera v' l' articulat.

«Primer. Queda disolt l' internat del nostre Seminari y abolidas las gracies que disfrutavan molts dels seminariats.

«Segon. Queda igualment disolt lo cós de professors.

«Tercer. Al comensarse 'i proxim curs, s' organi- sarà de nou lo professorat y l' internat aproveitant en lo possible los elements *sans* dels antichs.

«Quart. Los que vulgan ingressar en l' internat, haurán de subjectar-se a las condicions disciplinàries que se 's manifestarán, expressant si s' hi conforman ó no, en l' advertencia que serán expulsats si faltan al compromís que haguéssin contret.

«Quint. Los externs no serán admesos, si no ob- tenen individualment la gracia qual concessió 'ns re- servém y si no 's someten à las condicions que se 's manifestarán.»

Bravo!

Lo que 's necessita son arquebisbes del morro fort, verdaders capitans generals de la milícia celestia que declarin un seminari en estat de siti y disolgan grupos de professors y seminaristas à cops de bâcul.

D' avuy en avast, en lo camp de Tarragona se dirá: «A' quebisbes del camp, Arquebisbes del llamp.»

* * *

Y are Sr. Benito ('i Arquebisbe de Tarragona 's diu Benito) tinga la bondat de ferse càrrec de las següents notícias que 'm comudican de una ciutat de la sèva diòcessis, de cuyo nombre no quiero acordarme; pero que vostè sabrà trobar fàcilment si la busca, y 's convencerà dels fruits que cért seminari donan à la religió catòlica, apostòlica, romana.

«No tenim aquí la mà negra, diu lo nostre corres- ponsal; pero tenim un ministre dei ram negre, amo y senyor de una majordona mo't jove y guapa à la qual ha fet donació de tot lo que té, comprant no fà molts dies una pessa de terra à favor seu, per valor de non mil duros. Y no 's pensi: dit capellá té molta família, germans y germanas qu' están en verdadera necessitat; pero ell no fà cas de ningú.

«Succéhi un dia que un pagés de la sèva coneixensa, casat ab una dona hermosa, 'i convidá junt ab la ma- jorna à fer una cargolada en una casa de camp mitja hora lluny de la ciutat. Acceptà 'i rector ab una condi- ció: que l' esposa del pagés havia de serhi per fer companyia à la sèva majordona.

«Lo pagés hi vingué hé: passaren lo demati ab santa pau y alegría, quan à la tarda, després de haver dinat, mentre lo pagés era àregar, feyna indispensable, lo capellá sortí del mas cridant:

»—Joseph!... Joseph!... (Pobre home! Fins se deya Joseph). La Cinteta té alguna cosa, correu.

»Efectivament, la Cinteta estava desmayada, ó si no n' estava ho feya veure.

»Home, digué 'i capellá al marit, aneu à la ciutat à buscar una medicina de aquest nom. (L' hi digne dos ó tres paraules en llatí) Y després envia a la ma- jordona à una masia distant en busca de una limona... Un cop se trobá sol ab la Cinteta, tancà la porta y com que are estém à las foscas, no podém dir res més perque no s' hi véu.

»Pero al poch rato 'l pagés no recordantli 'i nom de la medicina recula y trobat tancada la porta de la masia ja 's tém la pedregada.

»Truca que trucarás, y al cap de un rato surt lo capellá ab las mans de certa manera, la sotana bruta de pallas que l' hi penjavan y tan sofocat que no pot dir res més que: —«Ja... 'n... por... teu?...»

»Lo bon home, de moment duda... pero ella, la Cinteta també d' pallàs al vestit... també està sofo- cada... y al pobres Joseph ja no l' hi cap dute de lo que 's temia y sospitava, y agafa un bastó y comensa à tocarlos.

»En l' entre-mitj arriba la majordona ab la limona, ab los crits compareix un vehi que subjecta al irritat marit, mentres lo capellá fa una especie de sermonet, dihen que per haver fet un' obra de caritat se 'l havia insultat de mala manera, etc. etc.

»Resultat de aixó: un matrimoni que vivia ab santa pau separat. Lo capellá continua freqüentant à la di- vorciada, embrassada de sis mesos. Un nen de sis anys quedà en poder del pare; pero aquests, carregat de dutes, l' ha restituït à la sèva dona.

»Y 'i capellá es 'l home de l' auca: ell ho manté tot: la Cinteta y 'l noy no guayan y s' ho passan d' allò més bé.

»¡Qué ha de fer lo pobres capellá! ¡Obras de caritat!... ¡Obras de caritat... y amor... al próxim!»

Aixis s' explica 'i nostre corresponsal, en la adver- tencia de que respon de tot.

Ab aixó D. Benito ja té tela tallada... Al cap-de-vall, no son tantas las ciutats de la sèva diòcesis: busqui y trobarà argument per escriure una nova alocució y disoldre un capellá massa caritat com un bolado.

P. K.

LA VERBENA DE SANT PRESSUPUESTO. MOIXIGANGA NACIONAL.

OT rin, tot bull, tot brilla. Lo cel lo mateix que las mánigas dels militars està plé d' estrelles; la nit extén lo seu vel y los pobres extenen la mà; los músichs tocan, los cegos palpan, los cessants cridan, los arbres se grom- san... y 's empleats també.

Noche magnífica

noche sin par...

Sobre tot per aquells que en tot lo dia no han men- jat y no saben si podrán menjar demà.

Pero... deixémos de meditaciones y caborias; no pensém en las penas ni en las novas tarifas del Ajuntament: la verbena 'ns crida, la bacanal comensa. Ja que no podém disfrutarla ab la boca, gosémia ab los ulls. Tanquém lo pis, fiquémos las mans á la butxaca y cap al carre falta gent.

* * *

A bon punt hem arribat: las collas de menja-pans y sanguoneras estan ja movent lo gran xibarri del sige. ¡Cóm cantan! Escoltémlos, que avuy soien presentarse al natural.

CORO DE MINISTRES.

No hi ha res al mòn tan agradable com fer de guardià del rebost nacional. Si 'ls que diuhèn mal de nosaltres sapiguessen lo do sa qu' es la existencia dels ministres, no estranyarien que per conservar la cartera fem tots los papers del auca. ¡Quina vida! Recepcions, besa-mans, excursions, de tant en tant fer algun discurs y aguantar unes quantas banderillas, y ja està complerta la missió. ¡Qué n' heu de fer dels atachs dels nostres enemichs? La formalitat... la dignitat... la conseqüència! ¡Bah, bah... tonterías... tonterias!

CORO DE DIPUTATS MINISTERIALS.

Som la gent més felissa d' Espanya. Los ministres nos convidan; los caps de partit nos convidan; los pobles nos convidan... y avuy la nit nos convida també. Disfrutém de las sèvases delicias, que bè necessitèm descansar després de tanta y tanta feyna... No es pas res això d' haver d' anar al Congrés una estoneta cada tarda, y allí tenirse de mortificar fent quatre bacaynas, escoltant set ó vuit disbarats y dihen sí y no dugas ó tres vegadas! Sort que ara plegaréem aviat y podrém anar a pendre la fresca a las costas del Cantábrich, cassant y pescant, y aprofitant la gangueta de poguer viatjar de franch en ferro-carril... De franch, de franch! Y encara dirán qu' Espanya no progressa! Vés quan s' havia vist un adelanto tant notable en l' art de las gorras...

CORO D' EMPLEATS.

Per fi ha arribat la nit desitjada. Ab l' objecte d' estar mès aixerits aquest vespre, avuy ja no hem anat a l' oficina... Aixis com aixis ja hauriam tingut de plegar molt dejorn! Demà es diumenje; naturalment, gresca y més gresca. Demà passat, dilluns, o lo qu' es igual, semi-diumenje; després vè l' dimars que ja s' necessita pera reposar de las disbauas dels dias anteriors; segueix lo dimecres, encare estarém una mica cruxits, per lo tant continuaréem descansant; dijous... dijous? ¿Qué n' treuríam d' anar a l' oficina per un dia, si tant mateix demà ja es festa? Divendres Sant Pere: luego vè l' dissapte... i ay! dissapte es precis assistir puntualment a l' oficina, no per treballar sinó pera un' altra cosa més important; es l' últim del més y aquell dia 's cobra... ¡Ah, quina verbena més bonica 's prepara!

* *

Deixém tota aquesta patuleya seguit bulliciosament lo seu camí: ell's se 'n van cap á la fosca; busquémos nosaltres la claretat.

¡Ah! Aquí encenen una gran foguera. ¡Foch, foche! Això es lo que convé pera lluirarnos de trastos vells y embarassosos.

Tirémi tot lo que 'ns fà nosa, ja que l' ocasió es propicia.

Al foche aquesta llei d' imprenta qu' en Sagasta no sab esqueixar d' una vegada.

Al foche aquests pressupuestos colossals que 'ns xuclan y escanyan.

Al foche aquesta centralisació absurdà que 'ns lliga las mans, los pèus y la intel·ligència.

Al foche aquestas bandas de general que tant caras paguem.

Al foche aquestas llistas d' empleats que no son bons sinó per cobrar.

Al foche aquesta prempsa aduladora que avuy entona himnes á lo que ahir rebaixava, y vomita insults sobre lo que ahir posava als núvols.

Al foche aquests partits que no tenen altre idea que la sopa boba.

Y pera acabar d' una vegada y desembarassarnos de lo que mes car nos costa, al foche aquest inútil y despilfarrar... ¡Hola...! ¡Qui 'm toca?

Lo FISCAL D' IMPRENTA.—Un servidor de vosté. Vaji ab cuidado en tirar certas coses á la foguera, porque podria cremarse...

—Gracias per l' advertencia. Per avuy suspeném l' acte; pero l' any que vè, ho cremaréem, ¡vaya si ho cremaréem!

CORO D' ESPANYOLS.—¡Amen!

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

O *Globe* 's nega per endavant á rebre l' induït que tracta de concedirli 'l govern, dihen al final del seu article:

«Bax qualsevol forma de govern y siga la que 's vulga la institució en qual nom s' administri, la justicia no humilià ni degrada mai. Pero de la monarquia no debém ni volém acceptar cap gracia»

—Viva la gracia republicana!

Un periódich conservador: La monarquia está indefensa.

Un periódich democràtic:

«Indefensa! Per viure té un pressupuesto molt regular de la casa real que pagan puntualment tots los espanyols. Te les reglaments y las campanetas de las dos càmaras perque ningú puga enraionar d' ellas siquiera. Te a tots los prelats y a tots los capellans perque resin en totes las missas per la séva salut. Te exèrcits de terra per defensar son poder á tiros y á canonades y esquadres de mar per bombardejar á qualsevol que s' atreveixi á desobeyirlos. Te tribunals de justicia per penjar, pendre y reprimir á sos enemichs. Y te per últim los fiscals ordinaris y de imprenta per denunciar periódichs y periodistas, segons lo cas, y entaular denuncias per eospitas de possiblidad de verosímilitut de atachs que passan desaparebuts á la gran majoria dels mortals.

Ab tanta trenyina, no s' escapa una mosca.

Dilluns á la nit passa un cotxe pèl Bon Succés, contra direcció. Lo municipal, en cumpliment del seu deber lo detura.

Un senyor de dintre que vestia de paisà:—Soch lo capitá General.

Lo municipal quadrantse:—Soch lo municipal.

Lo senyor al cotxero:—Tira endavant.

Lo municipal:—Jo no puch deixar passar ni al Papa.

Y l' cotxe va passar. Després s' ha dit que l' autoritat militar anava per un assumptu del servey.

Vá reunirse molta gent, van ferse comentaris y demostracions bén poch simpàtichs.

Nosaltres deixaréem de ferlos, deixant la paraula al Fivaller de Barcelona, á D. Francisco de P. Rius y Taulet.

—Qué fará l' arcalde? pregunta tothom.

Y un que 'l coneix molt á fondo respon:

—Qué vol que fassa? Tres ó quatre cortesias.

Al *Globe* de Madrid ja l' han desirflat ab quaranta días de suspensió per l' article *Los celos de una Sultana*.

Va suposar lo fiscal que aquesta Sultana era....

¡Muixón!

Lo *Globe* explica lo que passa á Portugal, á Italia y á Inglaterra, nacions monàrquicas, en las quals la prempsa diu tot lo que li dona la gana, sense que ningú l' incomodi.

Exemples: la prempsa portuguesa deya días endarrera que 'l manto real era capa de lladres, y parlava llargament del empenyo y desempenyo de las joyas de la reyna.

A Italia 'ls periódichs estan cansats de contar las aventuras amorosas de Victor Manuel.

Y á Inglaterra.... Aquesta nació mereix capitol apart

Jo hi vist ab los mèus propis ulls, caricaturas publicadas per periódichs ingleços del tenor següent.

Lo princèp de Gales en camisa. Lema:—Lo princèp de Gales en lo seu traje habitual.

Lo princèp de Gales seguit de una réqua de nineras, cada una ab una criatura al bras. Lema:—Lo princèp de Gales portant los seus productes á l' exposició de Paris.

Los esquerrans en dos días han celebrat dos banquets y en tots dos banquets han acordat empender una ruda campanya contra 'l govern.

—Mala, govern se t' esperal...

Mes voldria saber jo
si, feta la digestió
pensaran de igual manera.

La Crónica: «Es odiós ficarse en la vida privada de ningú.»

La Gaceta: «Alto, hi ha excepcions. La persona que tinga 'l poder per herència y concentri en si la significació de l' autoritat y estiga fora del alcans comú de las lleys, no té ni pot tenir vida privada. L' embràs de

la sèva esposa 's fà públich com públich se fén lo de la sèva mare; solemnitats especials acompañaren son naixement y l' averiguació del sexo; la nació contribueix á la subsistencia y honors desde que obra 'ls ulls á la llum; intervenen las Camaras en son matrimoni; lo periódich oficial dona compte de la sèva salut al poble; las forces del exèrcit l' hi tributan honors, excepcionals y per tot arréu es cap de taula. Així dönchs qui tant alt está y tant visible, es natural que vinga obligat á donar exemple de virtut y de cordura.»

Real y efectivament es aixís.

En cambi á Espanya, durant lo govern liberal de D. Práxedes Mateo Sagasta no poden publicar-se articles com *Los celos de una Sultana*.

Això si, quan governava en Narvaez, la *Iberia* parlava impulsivament del Pare Claret, de fray Cirilo y la Superiora de Sant Pasqual.

«Se diu, deya llavors la *Iberia*, que á Sant Pasqual hi ha un' altra monja inspirada. Se creu que aquesta servidora de Déu agraciada y en bona edat podia sustituir dignament en tot y per tot arréu á la milagrera superiora de aquell convent, etc. etc.»

Nota: l' *Iberia* de aquell temps duya ab lletras grossas, dessota de la cabecera: DIRECTOR: PRAXEDES MATEO SAGASTA.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—En San Aniol, districte de Oix, lo rector després de celebrar unes rogativas, demanda a las autoritats que prohibissen los balis. Las autoritats no hi acudiren y á la tarda l' rector anava á cops de puny ab un jove qu' estava ballant ab la sèva majordoma.

Caritat cristiana A Cardedeu va morir de la verola un jove de 25 anys. Al administrar-li 'ls sagraments, lo capellà s' valgué de un instrument de fusta en forma de forquilla; y després de mort se negà a acompanyar l' enterro. Tot per por d' encomanarse la verola. ¡Qué hauria dit la majordoma si hagués quedat grabat!

Nos escriuen de Vilvey (Tarragona), pintantnos las injusticias que comet l' Ajuntament ab los repartos de consums. Hi ha veïs que pagant 32 duros de contribució, n' hi plantan 65 de consums. Al pobre mestre d' estudi, retribuit tant sols ab 725 pessetas anuals, n' hi fan pagar 54. En cambi 'ls de la conxixa del Ajuntament ne surten molt barato. ¡Viva la gresca! Y que duri tant com pugui.

A Torregrossa (Lleida), cada demà tocaven las campanas senyalant l' hora de treball; pero al rector se l' hi ha posat sota la teula que 'l sereno es dels rojos y no deixa que 's toquin. Ja se vé, l' clero es tan enemich de la Campana!

Nos escriuen de San Feiu de Llobregat: «Una noya de 18 anys que vivia en relacions molt intimas ab un veih, arrepentida, solicitá entrar com a novicia en lo convent de monjas franciscanes de aquesta vila, quals caritativas Madres se negaren á admítrela, alegant que sa conducta era massa pública. No desmayá per això la nova Magdalena, sinó que sabent que 'l rector tenia molt ascendent sobre las ditas monjas, implorà gracia d' ell. Eran las vuit del matí quan entrava á la Rectoria y era la una de la nit quan ne sortia. Resultat de tot això: que al dia següent, per consell del senyor Rector, la ovella descarriada tornà al convent, ahont l' hi digueren que ja l' admetian, pero que avants, devia tornar set o vuit dies més á la Rectoria, ahont lo Rector l' acabaria de preparar.»

CARTAS ESQUERRANAS.

DE MADRID Á AQUÍ.

Sr. D. Pau Massabó.

—Vosté diu qu' està cremat?
Pues, fill, l' hi dich la vritat;
molt més cremat estich jo.

—Y miri, tant es així,
que molts cops tinch la ocurrencia
de fè un rus a la conciencia
y tornarme sagastí.

—Vosté m' pregunta qué fém.
¿Qué fém? Celebrém sessions,
discutím, armém rahons
y, per fi, no ns enteném.

En Martos, aquell fulano
tant viu, nos ha abandonat,
de modo que 'ns hem trobat
sols, al costat de 'n Serrano.

—Qué vol que fassi aquest vell,
si de la sèva bravura
no més queda una figura,
uns quants ossos y la pell?

—Ah! l' hi dich que aquesta broma
nos ha costat molt, molt cara...
Si 's penedits, á horas d' ara
poguessin tots aná a Roma!

—Vosté m' vè ab exclamacions
y fà ademà de plorar,
perque no pot arribar
á la caixa dels turrons.

—Pero éy nosaltres, que ja
mamavam del pressupuesto,
y que varem deixá 'l puesto
creyentnos tots millora?

—No es ben trist véure que 'ls a'tres
que no 'ns ván vení al darrera,
tenen encara culera
y se 'n riuen de nosaltres?

—No es estrany que torni a haberhi
gent que, arreconant l' orgull,
miri avuy ab més bon ull
al jefe del ministeri.

—Ab l' esquerra dejunar;

ab lo govern mil delícias;
aquí crits, alí caricias...
¡Està clà! ¿qui pot duclar?
La desilusió es molt fonda
y ja casi no s' amaga,
pues aquí el conde que paga
es el verdadero conde.

Si sapiguéssim de cert
que 'n Sagasta al si caurá,
miraríam d' aguantá,
esperant puja al poder.
Mes qui l' fa aquest sacrifici,
si ja 's véu que 'l bon senyó
no deixará 'l seu silló
fins lo dia del judici?

Fá mitj any éram forsuts
y 'l partit anava unit;
pero ab lo temps bona nit,
som pochs y mal avinguts.

No sabém en conclusió,
quins principis defensém,
ni quin programa volem,
ni quina constitució.

Avuy som anyells magnífichs,
demà revo ucionaris
araverts, luego canaris,
després braus, més tart pacífichs.

L' un diu que havém d' anar sols,
l' altre vá per lligar caps;
esá dir que 'l un vol naps
y l' altre demana cols.

La corrent més poderosa;
tot ab tot, es la que creu
que havém de buscá a tot preu
una conciliació honrosa.

Resultat: qu' estém sent l' anech,
que havém de desfè 'l camí
y que en Sagasta, a la fi,
tè la payella pèl manech.

Ha tingut prou pit y astucia
per no deixarnos medrar.
y avuy l' home ns sent eridat
com si l' hi diguissim Llúcia.

Ara tancara 'l Congrés,
se 'n anirà a refresharse,
y procurerà engraxicarse
deixantho tot per després.

Això es lo que avuy se diu,
de modo, que, en conseqüència,
tindrém de pendre paciencia,
al mènos per tot l' istiu.

Jo ja comprench que la gana
no admet consells ni rahons;
pero en aquestas qüestions
lo qui mana.. es lo qui mana.

Procuri, donchs, passá 'ls días
del modo millor que pugui,
prengui lo que 'l temps l' hi dugui
y deixis de tonterías.

No m' vingui a donar més pena
que prou ne tinch jo també,
y cregui que si 'ns vā bē
menjará en gran. Panxaplena.

Per la copia:

C. GUMÀ.

El ministeri d' Estat han sigut robadas
dos escribanias de plata.

Tinch una por de que un dia no 'ns
robin a 'n en Sagasta, que es un home
que val tant or com pesa.

Per evitarlo, francament, jo 'l tan-
caria dintre de una calaixera.

Frases de 'n Martinez Campos.

«Jo no m' ocupo de periódichs ni 'ls llegeixo; pero
per mi son molt bén fetas las denuncias de aquests
dias y las crech convergentissimas».

Es à dir, sense llegir periódichs, ell ja sab que las
denuncias son bén fetas. Està clar: son periódichs y
basta.

Al general Martinez Campos lo negre l' hi fá mal als
ulls.

«Jo scch molt valent; però tremolo quan haig de fu-
sellá a algú, recordant que 'l meu pare mori fusellat.»

«Y pensar que llavors de Sagunto, si en Sagasta l'
arriba a arreplegar a 'n ell també 'l fusella!

Ab balas de goma.

«Lo cos d' Estat Major per mi es sagrat, perque for-
mant part d' ell vaig ascendir a oficial general, y per
lo tant mentres exerceixi l' càrrec de ministre no des-
apareixerá, perque jo no mato al meu pare.»

Alguns ascensos l' hi havia donat la República, y no
obstant lo dia que vā poder la vā matar de un cop de
sabre.

* * *

Y are vā la bona:
«S' ha extranyat algú de que s' obligui als soldats
del exèrcit del Nord a anar a sermó. Pero com que 'ls

sermons se fan en vascuense y 'ls soldats no coneixen
aquesta llengua, es lo mateix que si no hi anessin.»

¡Arri-burro-al-barri!
Aquest comentari es en vascuence, com los sermons
a que assisteixen los soldats del Nort.

En Martos está neguitós. Diria qualsevol que l' arrós
se l' hi agafa.

Fins aquí tot era en Sagasta; pero ara sembla que està
barrinant la manera d' escaldarle.

Si per cas ja ho sentirém a dir:

Renyinas de enamorats
fecundas en acudits:
tant prompte 's tiran los plats,
tant prompte menjan confits.

Jo coneix a un diputat que quan manava en Cánovas,
era canovista y are que mana en Sagasta, es sagasti. Pero encara hi ha més: diu que aixis que puji
l' esquerra 's farà esquerrá.

—Noy, l' hi deya un company: això es una vergonya
a cambiar de aquesta manera.

—Ay, ay: no cambio pas jo; qui cambia es lo govern.

Los diputats s' han reunit secretament per obtenir
bitllet gratuït de libre-circulació per tots los ferrocarrils... per supuesto a costas del país que pagará 'ls
gastos de viatge.

¡Ah arrossaires! ¡Ah gorreros!

Ha arribat l' hora de que 'ls diputats adoptin un uni-
forme. En lloc de barret de copa, gorra de cop.

Diu un telegrama:

«Segons sembla 'l rey ha indicat al general Lopez
Dominguez com a candidat a la gefatura del seu quar-
to militar».

La esquerra està d' enhorabona.

Encara que ben mirat, més s' estimaria entrar al
menjador que al quart; es a dir preferiria la plassa
de cuynera a la de cambrera.

Tenim a Barcelona al canonje Manterola, aquell cé-
lebre diputat carlista, autor de un folleto titolat *Don
Carlos o el petróleo*.

Entre Don Carlos y 'l petróleo s' ha quedat ab... una
canonja.

Miserere nobis, et endrapavit gallum Petri!

Lo qual vol dir que hi ha carlins molt capassos de
menjarse 'l gall de Sant Pere ab arrós.

Lo general Beranger que treballa per ferse un partit
pèl seu us particular, ha enviat un comissionat a Bar-
celona que recluta tropa.

0 millor dit: recluta gats de mar.

—Aviat pujarem... diuhem los que 's deixan allis-
tar per anar a bordo.

Ja ho crech, si: aviat pujaré dalt de las vergas.

Quan en Cánovas gobernava, deya en Sagasta en una
reunió:

—No hi ha res més tremendo que la lley de impren-
ta dels conservadors.

—Farà molt a favor de la premsa 'l dia que siga
poder? l' hi preguntaven.

—Ja ho veurán.

Efectivament, ja ho hem vist. Pero no, no hem vist
res porque 'ns ha deixat cegos.

A Paris estan organisant una exposició de insectes
útils y perjudicials.

Los espanyols podrém enviarhi insectes de tres clas-
ses: llagosta, filoxera y fusionistas *vastatrix*.

Una anècdota del actor Valero:

Se trobava en Chile mentres se celebrava una Ex-
posició Universal, en la qual hi figuraven totes las
banderes del mon mènos la de Espanya. ¡Rancunias
de aquell pais contra 'l nostre!

Valero vā queixarse y l' hi digueren per excusa qu'
Espanya no havia enviat cap producto a 'l Exposició.

—No 'm teniu a mi! exclamá Valero. ¡No m' hēu
aplaudit y festejat! ¡No estich per ventura entre vo-
saltres?

Un visca a Espanya respondé a las paraulas del
actor, y desde llavors la bandera espanyola fou enar-
bolada en l' edifici de l' exposició.

La Fransa republicana estableix per tot arreu l'
enseyança laica, y 'ls neos s' esparveran y exclaman:

—Y vosaltres sou liberals? —Y vosaltres sou parti-
daris de la llibertat d' ensenyansa?

Resposta de un republicà:

—Si; no hi ha dute que volém la llibertat d'
ensenyansa; pero avants volém l' ensenyansa de la li-
bertat.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Mar-que-sot.

2. MUDANSA.—Peu, Seu, Feu, Veu, Déu, Meu.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Palafrugell.

4. TERS DE SÍLABAS.—TA MA RO

MA RO MA

RO MA NI

5. GEROGLIFICH.—Ab cassola s' hi fá l' arrós.

Han endavinat totes 5 solucions los ciutadans Petera,
Rata-pinyada y Nicodemus; 4, Un Catalanista; 3, Sastre
y Parroquia y Dos liberals; 2, Sachetti, Dos Progressistes y
J. G. i no més, Tres Tranquils.

XARADA.

Ab un cotxe de una-quinta
vareig s'è una tres-dos-cinch

a un molt conegut total
del que soch intím amich.

Parlavam de várias cosas
y de molts homes, de molts,
quan de sopte un gros madur
se ficà en conversació.

La tres-quarta l' hi sortia
per la boca a borbotons,
de la malicia llanuda
que tè ficada en lo cos.

MEROLOBONGOY.

ANAGRAMA.

Ab la mitja tot un dia
me donà un cop a la tot
la botiguera María.

P. R.

TRENCA-CLOSCAS.

NAP-SOL.

Ab aquestes lletres formar lo nom de un poble de Cata-
lunya.

CIUTADÀ PIRANDÓ.

TERS DE SÍLABAS.

• • • •

Omplir los picbs ab lletres que llegidas vertical y hori-
zontalment digan: 1ª ratlla, una eyna de paleta.—2^a, una
cosa útil per las donas.—3^a, un ofici.

SASTRE Y PARROQUIA.

GEROGLIFICH.

6

i i

T

Ll Ll

F : H

6

T

LLER

F

O R I

PALLARINGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xardans ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Aficionat de'n 30, F. Oix y Piñol, Catàrticus, Dos Liberals, Simon de Sedruol, Borrimba, J. M. T. y Ciutada Paco.

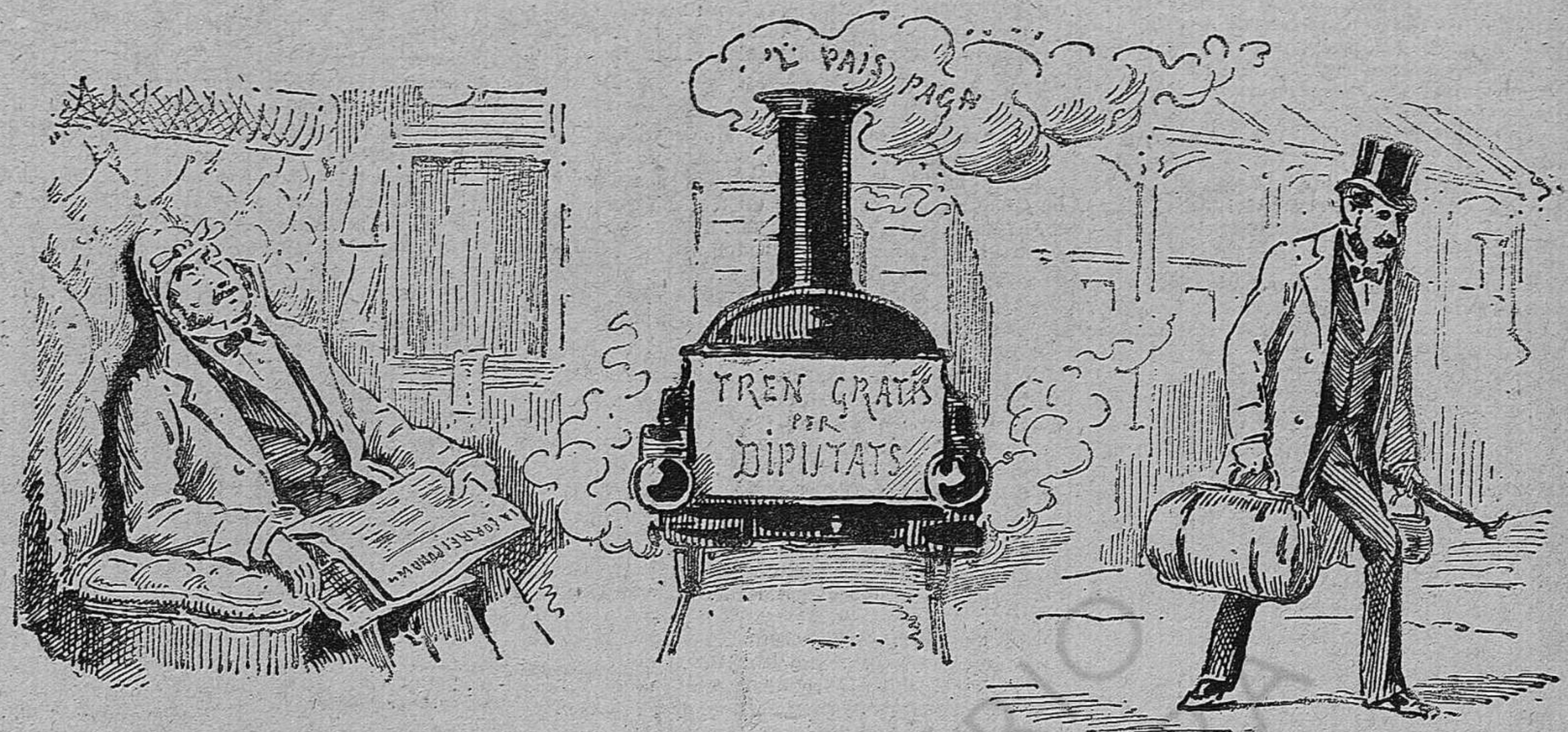
Las demés que no s' anomenan no 's serveixen com y tampoc lo que 'ns envian los ciutadans Noy Xico, Sir Byron, Un Campaner, Pep de la Carbassa, T. Gorgollon, Músich desafinat, Eularia Confitera y Pica-pins.

Ciutada Pepe del Carril: Enterats.—Aficionat de'n 30: Publicarem lo rombo.—Betas y fils: Insertarémos lo geroglifich.—Catalanista: Idem tot lo que 'ns remet.—Sastre y Parroquia: Idem logogrifico y quadrat.—Dos progressistes: Insertarémos dos trenca-closcas.—Simon de Sedruol: Idem mudansa.—Ciutada Paco: Idem trenca-closcas.—Frederich Olivé: La poesia sobre se poch facil en la forma, té un fondo massa frivol.—Pallaringa: Publicarem la conversa.—Sachetti: Idem triángul y geroglifich, qu' esta molt bé.—Cintet: Per arreglar del frances podia triar una cosa més exquisida.—Sarauista vell: Publicarem lo logogrifico.—E. Grau: Idem geroglifich.—Cristia: No podem complau-
re'l, perque 'ls originals que no 's serveixen los inutilisem desse-
guida.—Nas de punta inglexa: Aprofitarem dos geroglifichs.—S. F. Reuneixi 'ls datos y envihils lo més prompte possible.—J. V. B.: No val la pena: quan ne fassa alguna de cresta ja 'n parlaréem.—M. D. Torelló: Si 'ns envia la firma al peu dels fets que relata, 'n parlaréem sense inconvenient. J. C. Bellvey, J. T. Torregrossa, Correspondent Sant Felip, J. O. y P. Barcelona, A. F. San Cristofol de Bajet, M. P. S. Cardedéu y J. Q. S. Valls: Quedan complascuts y gracies per las notícias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

DIPUTATS QUE VIATJAN D' ARRÓS.

—¡Quina ganga! M' estolvio 'l lloguer de casa. Quan se fá fosch al tren à dormir.

Y l' endemá un' altre tren me torna á Madrid.

—Senyoret, miri qui no ha pagat....
—Jo no pago: soch diputat de la nació.

—Aqui tè 'l traje y 'l compte....
—Lo traje deixi', lo compte tornise'l. Soch diputat, no pago res.

L' anar pèl mon proporciona bastants gustos y sorpresas.

Pero 'l tornar de viatje impensadament dóna sorpresas y disgustos.